ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.A420280816
Lietas arhīva Nr. AA43-1290-17/16
ECLI:LV:ADAT:2017:1130.A420280816.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2017. gada 30.novembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente I.Meldere,
tiesneši L.Vīnkalna un O.Priedītis

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Konvoja bataljona amatpersonu un Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas amatpersonu faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku un morālā kaitējuma 10 000 *euro* apmērā atlīdzināšanu, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 6.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2016. gada 28. aprīlī Valsts policijā saņemts pieteicēja /pers. A/ iesniegums, kurā viņš lūdz morālā kaitējuma atlīdzināšanu 10 000 *euro*, jo 2015.gada 21.augustā no Olaines cietuma uz Brasas cietumu, 2015.gada 15.septembrī no Brasas cietuma uz Valmieras cietumu, 2015.gada 21.decembrī no Valmieras cietuma uz Rīgas Centrālcietumu, 2015.gada 23.decembrī no Rīgas Centrālcietuma uz Olaines cietumu, 2016.gada 18.janvārī no Olaines cietuma uz Rīgas Centrālcietumu, 2016.gada 19.janvārī no Rīgas Centrālcietuma uz Brasas cietumu pieteicējs ticis konvojēts kā invalīds transportlīdzeklī, kas nav paredzēts cilvēkiem ar ierobežotām spējām pārvietoties.

2016.gada 17.jūnijā Valsts policijā saņemts pieteicēja iesniegums, kurā pieteicējs norāda, ka viņš ir otrās grupas invalīds sakarā ar kājas amputāciju un ka 2016.gada 3.maijā viņš konvojēts no Brasas cietuma uz Valmieras cietumu transportlīdzeklī, kas nav paredzēts cilvēkam, kuram ir ierobežotas spējas pārvietoties. Lai iekļūtu un izkļūtu no transportlīdzekļa, pieteicējam vajadzēja rāpot uz ceļiem, kas ir rupjš cilvēktiesību pārkāpums. Pieteicējs lūdz morālā un fiziskā kaitējuma atlīdzinājumu 1000 *euro* apmērā.

[2] Ar Valsts policijas 2016.gada 14.jūlija lēmumu Nr.221 (turpmāk – Lēmums) noraidīti pieteicēja iesniegumi par morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Lēmums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[2.1] Pieteicējam, atrodoties ieslodzījumā, lietošanai bija iedoti pārvietošanās palīglīdzekļi, kā arī veikta labā augšstilba protezēšana, iesniedzējs pārvietojās ar palīglīdzekļu palīdzību bez citas personas palīdzības.

[2.2] Pieteicējs nav pacients ar muguras smadzeņu bojājumiem, ratiņkrēslā esošs vai guļošā stāvoklī esošs pacients.

[2.3] Pieteicējs no konvojēšanas veselības stāvokļa dēļ nebija atteicies, brīvi pārvietojās ar palīglīdzekļiem bez citas personas palīdzības, pretenzijas par konvojēšanu uzreiz neizteica. Pieņemot un nododot iesniedzēju konvojēšanai, kā arī konvojēšanas laikā viņam līdzi bija pārvietošanās palīglīdzekļi.

[2.4] Nav konstatējama prettiesiska iestādes rīcība, līdz ar to nav pamata vērtēt jautājumu par morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

[3] 2016.gada 29.jūlijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums, kurā lūgts atcelt Lēmumu un atlīdzināt morālo kaitējumu 10 000 *euro* apmērā.

Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[3.1] Pieteicējs kā notiesātais atrodas īpašas personas statusā un ir pilnīgi atkarīgs no iestāžu direktoru faktiskās rīcības.

[3.2] Normatīvie akti paredz īpašu attieksmi pret personām, kuras ir invalīdi, līdz ar to valstij ir būtiski mainīt attieksmi ne tikai teorētiski, bet arī praktiski.

[3.3] Lai gan normatīvie akti jau aizsargā pieteicēja tiesības uz cilvēciskumu, normatīvo aktu piemērotājam nav līdzekļu un iespēju katrā situācijā pieņemt atbilstošu un pareizu lēmumu, lai neaizskartu pieteicēja godu un cieņu.

[3.4] Konkrētajā gadījumā pieprasītais morālā kaitējuma atlīdzinājums 10 000 *euro* apmērā ir atbilstošs, jo ir izdarīts smags pārkāpums. Judikatūrā ir atzīts, ka ir būtiski noteikt tādu morālo kompensāciju, lai iestāde varētu lemt par sistēmas uzlabošanu, novēršot trūkumus.

[3.5] Tāpat kompensācijai jākalpo par pamatu neatkārtot tādus pārkāpumus.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 6.marta spriedumu pieteicēja pieteikums noraidīts. Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[4.1] No transportlīdzekļu reģistra datiem konstatējams, ka transportlīdzekļa VW Crafter HZ1162, ar ko pieteicēju konvojēja 2015.gada 21.decembrī u n 2016.gada 19.janvārī, virsbūves tips ir autofurgons, kas aprīkots kā autobuss, speciālais izolators. Minētā transportlīdzekļa marka un virsbūves tips liecina, ka transportlīdzeklis ir pietiekami zems, ka iekāpšana tajā, arī ar pārvietošanās palīglīdzekli (kruķiem) nevar tikt atzīta par pārlieku sarežģītu vai pat neiespējamu. No lietā iesniegtajiem fotoattēliem, kuros redzams transportlīdzeklis un iekāpšanai tajā pārvaramā augstuma mērījums, konstatējams, ka augstums no zemes līdz transportlīdzekļa salona grīdai (kas ir kāpiena augstums) ir 60 cm. Fotoattēlos nav redzams durvju ailes platuma mērījums, taču, vizuāli novērtējot fotoattēlos redzamo, secināms, ka durvju aile ir pietiekami plata, lai tajā varētu pārvietoties arī ar kruķu palīdzību.

[4.2] Tiesas ieskatā šāda augstuma pārvarēšana ar pārvietošanās palīglīdzekļiem (kruķiem) varētu sagādāt ievērojamas grūtības tikai tad, ja pārvietošanās ar kruķiem pati par sevi personai sagādātu ievērojamas grūtības. Ņemot vērā, ka, iekāpjot šajā transportlīdzeklī, ir tikai viens pakāpiens un kruķu balstam nav ierobežojumu, tiesa atzinusi, ka iekāpšana transportlīdzeklī ar kruķu palīdzību, kaut arī ir sarežģītāka, salīdzinot ar pārvietošanos pa līdzenu vietu, nav atzīstama par pārlieku apgrūtinošu vai pat neiespējamu, kas personu nostādītu pazemojošā vai cieņu aizskarošā stāvoklī.

[4.3] No transportlīdzekļa tehniskajiem datiem konstatējams, ka transportlīdzeklim IVECO ML 120E21, ar ko pieteicējs tika konvojēts 2015.gada 21.augustā, 23.decembrī un 2016.gada 18.janvārī, ir kravas šasija, transportlīdzeklis aprīkots kā kravas speciālais izolators. No lietā esošajiem fotoattēliem, kuros redzams transportlīdzeklis un iekāpšanai tajā paredzēto pakāpienu augstuma mērījums, konstatējams, ka augstums no zemes līdz transportlīdzekļa salona grīdai ir 106,5 cm. Iekāpšanai ir paredzētas kāpnes ar diviem pakāpieniem. Apakšējā pakāpiena augstums no zemes ir 35,5 cm. Otrā pakāpiena augstums ir 35,5 cm. Attālums no otrā pakāpiena līdz transportlīdzekļa grīdai arī ir 35,5 cm. Tādējādi, kaut arī kopējais transportlīdzekļa grīdas augstums no zemes ir 105,5 cm (106,5 cm), tas pārvarams kāpjot pa pakāpieniem ar augstumu 35,5 cm, kas ir atzīstams par pietiekami nelielu augstumu, lai varētu transportlīdzeklī iekāpt ar pārvietošanās palīglīdzekļiem (kruķiem). Lietā nav iesniegti pakāpienu platuma un dziļuma mērījumi. Taču attēlā Nr.12 un Nr.13 ir redzams durvju platums un tā mērījums, kas ir 70 cm. Savukārt, salīdzinot durvju platumu ar pakāpienu platumu un dziļumu, vizuāli novērtējot, secināms, ka pakāpiena platums varētu būt aptuveni 45 – 50 cm un ka tie ir pietiekami dziļi, lai uz tiem stabili novietotu pēdu, kā arī pietiekami kruķu balstam. Izvērtējot iepriekš minēto kopsakarā ar pieteicēja ierobežotajām pārvietošanās iespējām, atzīstams, ka iekāpšanai transportlīdzeklī IVECO ML 120E21 un izkāpšanai no tā ar pieteicēja rīcībā esošajiem pārvietošanās palīglīdzekļiem ir nepieciešama pietiekami laba līdzsvara izjūta un pārvietošanās iemaņas. Proti, iekāpšana transportlīdzeklī IVECO ML 120E21 un izkāpšana no tā ar pārvietošanās palīglīdzekļiem (kruķiem) ir izvērtējama, ņemot vērā personas fizisko stāvokli un iegūtās iemaņas. Iztrūkstot šādām spējām un iemaņām, iekļūšana minētajā transportlīdzeklī varētu būt ļoti apgrūtinoša vai pat neiespējama, kas personu varētu nostādīt pazemojošā vai cieņu aizskarošā stāvoklī.

[4.4] Izvērtējot lietas materiālos esošos pierādījumus (Latvijas Cietumu slimnīcas Olaines cietumā ārstējošā ārsta /pers. B/ 2016.gada 15.jūnija izziņu, Valmieras cietuma Medicīnas daļas vadītājas 2015.gada 16.novembra Atzinumu tehniskā palīglīdzekļa saņemšanai, Rīgas Centrālcietuma priekšnieka 2016.gada 15.jūlija vēstuli Nr.3.1.1/24048, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Konvoja bataljona 3.rotas jaunākā inspektora Aivara Juhneviča 2016.gada 4.jūlija ziņojumu, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Konvoja bataljona 3.rotas inspektora Vladislava Bernateka 2016.gada 30.jūnija ziņojumu, Valmieras cietuma priekšnieka 2016.gada 15.jūnija vēstuli Nr.15-11/2159, Brasas cietuma priekšnieka 2016.gada 21.jūnija vēstuli Nr.2/3-2318, Valmieras cietuma priekšnieka 2016.gada 7.jūlija vēstuli Nr.15-11/2434), tiesa konstatējusi, ka pieteicējs lietā aplūkojamajā periodā nebija atzīstams par personu, kura nespēj patstāvīgi pārvietoties un kuras konvojēšanai būtu nepieciešams speciāli aprīkots transportlīdzeklis.

[4.5] Izvērtējot minētos pierādījumus, tiesai nav bijis pamats atzīt, ka pieteicēja iekāpšana un izkāpšana no IVECO ML 120E21 un VW Crafter HZ1162 transportlīdzekļiem būtu bijusi pārlieku apgrūtinoša vai neiespējama. Pieteicējs aplūkojamajā laika periodā spēja patstāvīgi pārvietoties ar pārvietošanās palīglīdzekļiem, un iekāpšana konvojēšanas transportlīdzekļos nevarēja pieteicējam radīt tādus apstākļus, kas viņam būtu sagādājuši fiziskas ciešanas vai pazemojumu.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 6.marta spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kas pamatota ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[5.1] Pieteicējam par to, kad un kurā laikā notiks viņa konvojēšana, tiek paziņots pusstundu vai vienu stundu pirms konvojēšanas. Lai saņemtu pārvietošanās palīglīdzekli vai cietuma sanitāru, kas palīdzētu pieteicējam pārvietoties, ieslodzītai personai ar funkcionāliem ierobežojumiem jāiesniedz iesniegums, kas adresēts cietuma administrācijai par pārvietošanās palīglīdzekļa nodrošināšanu. Pēc kājas amputācijas pieteicējam bija lielas sāpes.

[5.2] Latvijas Cietumu slimnīcas Olaines cietumā ārstējošā ārsta /pers. B/ 2016.gada 15.jūnija paskaidrojums ir nepatiess. Pēc kājas amputācijas pieteicējs, atrodoties Latvijas Cietumu slimnīcas Olaines cietumā, nevienu reizi uz pastaigu

neaizgāja, jo izjuta lielas sāpes, un pārvietošanās ar kruķiem ir jāapgūst. Atrodoties Brasas cietumā laikā no 2015.gada 21.augusta līdz 2015.gada 15.septembrim un no 2016.gada 18.janvāra līdz 2016.gada 3.maijam, pārvietošanās pieteicējam sagādāja lielas problēmas, viņš bija atbrīvots no pārbaudēm un ēdnīcas apmeklējuma. Tā kā pieteicējs izjuta lielas sāpes, viņam tika izsniegti medikamenti pret sāpēm.

[5.3] Pieteicējs nepiekrīt Brasas cietuma priekšnieka 2016.gada 21.jūnija vēstulē Nr.2/3-2318, Valmieras cietuma priekšnieka 2016.gada 15.jūnija vēstulē Nr.15-11/2159 un Valmieras cietuma Medicīnas daļas vadītājas 2015.gada 16.novembra Atzinumā tehniskā palīglīdzekļa saņemšanai norādītajam.

[5.4] 2016.gada 6.maijā pieteicējs apmeklējis ārsti Karnāti, jo asiņoja amputētā kāja, un ar protēzi vispār nevarēja pārvietoties. Pirms tam, atrodoties Valmieras cietumā no 2015.gada 15.septembra līdz 2015.gada 21.decembrim, pēc pieteicēja lūguma tika nozīmēts palīgs, lai pieteicējs varētu apmeklēt pirti, viņš bija atbrīvots no ēdnīcas apmeklējuma. Pieteicējs piekrīt, ka 2017.gada februārī un martā brīvi pārvietojies līdzenā vietā, bet kāpt pa pakāpieniem vēl bija ļoti sarežģīti.

[5.5] Valmieras cietuma priekšnieks, sastādot 2016.gada 15.jūnija vēstuli Nr.15-11/2159, nav iepazinies ar Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas 2015.gada 9.oktobra lēmumu Nr.30-2015-16610, ar kuru pieteicējam piešķirta otrā invaliditātes grupa, invaliditātes grupa ir pagarināta.

Arī šobrīd (2017.gada 23.martā) kreisajā kājā ir bloķētas vēnas 80% apmērā, kā arī ir konstatēts mugurkaula traumatisms 85% apmērā. Šādā stāvoklī ir grūti pārvietoties pat ar kruķiem, kur nu vēl iekāpt konvojēšanas transportlīdzeklī.

[5.6] Par konvojēšanas apstākļiem pieteicējs lūdzis atlīdzināt viņam morālo kaitējumu 20 000 *euro* apmērā.

[6] Paskaidrojumā par apelācijas sūdzību Valsts policija norādījusi, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota un noraidāma, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem. Pirmās instances tiesas spriedums ir pareizs.

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu Administratīvā apgabaltiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietas dalībnieku argumentus, Administratīvā apgabaltiesa secina, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, tiesas spriedumā ietvertā motivācija ir pareiza un pietiekama, tādēļ Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu to atkārtoti nenorāda.

[9] Papildus Administratīvā apgabaltiesa vērš pieteicēja uzmanību, ka šīs lietas ietvaros pieteicējs ir pārsūdzējis Valsts policijas amatpersonu faktisko rīcību. Gan pirmās instances tiesai, gan apgabaltiesai ir jāpārbauda tieši šīs iestādes amatpersonu rīcības tiesiskums. Administratīvā apgabaltiesa arī vērš pieteicēja uzmanību, ka ikviena iestāde ir tiesīga darboties tikai savas kompetences ietvaros. Vienai iestādei nevar pārmest citas iestādes pieļautās kļūdas. Tādējādi pieteicēja pieteikums ir pārbaudāms tieši Valsts policijas kompetences un tās izrietošo pienākumu kontekstā.

[10] Likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas 8.punktā noteikts, ka policijas darbinieka uzdevums ir apsargāt, konvojēt un uzturēt aizturētās un apcietinātās personas, savas kompetences ietvaros izpildīt krimināl sodus un administratīvos sodus, kā arī konvojēt un apsargāt ar brīvības atņemšanu notiesātās personas izmeklēšanas darbību veikšanai, sakarā ar lietas izskatīšanu tiesā un starp ieslodzījuma vietām.

Ministru kabineta 2005.gada 1.novembra noteikumu Nr.827 „Ieslodzījuma vietu pārvaldes nolikums" 3.punktā noteikts, ka Pārvaldes funkcijas ir apcietinājuma kā drošības līdzekļa un brīvības atņemšanas kā krimināl soda izpildes nodrošināšana. Saskaņā ar šo noteikumu 4.4. un 4.5.apakšpunktu Pārvalde minētās funkcijas ietvaros nodrošina ieslodzīto medicīnisko aprūpi un organizē ieslodzīto garīgās aprūpes un audzināšanas pasākumus.

No minētajām tiesību normām izriet, ka Valsts policijas kompetencē ir ieslodzīto personu konvojēšana, bet Pārvaldes (ar tās struktūrvienībā ietilpstošajiem cietumiem) kompetencē ir apcietinājuma, brīvības atņemšanas kā soda izpildes nodrošināšana, kā arī veselības aprūpes nodrošināšana.

Valsts policija paskaidrojumā pirmās instances tiesai norādījusi, ka personas, kuras veic konvojēšanu, nodrošina tikai konvojējamo personu, arī invalīdu, pavadīšanu, aizsardzību pret citu personu rīcību, taču šo personu medicīniskā aprūpe, personas transportēšana ratiņkrēslā vai pārnešana neietilpst konvoja pienākumos.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka minētajā paskaidrojumā norādītais par darbībām, ko konvoja amatpersonas neveic, atbilst likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas 8.punktā noteiktajām funkcijām.

Lēmumā norādīts, ka 2006.gada 13.janvārī starp Valsts policiju, Pārvaldi un Tiesu administrāciju ir noslēgta starpresoru vienošanās Nr.13 „Par vienotu kārtību personu konvojēšanas organizēšanā", ar kuru noteikta kārtība arī personu ar redzamām saslimšanas pazīmēm konvojēšanai. Analoģiska kārtība ir noteikta Valsts policijas 2014.gada 26.maija

iekšējos noteikumos Nr.22 „Aizturēto, apcietināto un notiesāto personu konvojēšanas kārtība". Lēmumā ir paskaidrots, ka saskaņā ar minēto kārtību Valsts policijas amatpersonām ir pienākums atteikties konvojēt personu ar acīmredzamām saslimšanas pazīmēm. Paskaidrojumā par pieteikumu savukārt ir norādīts, ka Valsts policija atsakās konvojēt personu ar īpašām vajadzībām, ja ir acīmredzams, ka tā pati nevar pārvietoties un ja nav bijis Pārvaldes iesniegums nodrošināt speciāli pielāgotu transportlīdzekli. Valsts policija nodrošina speciāli pielāgota transportlīdzekļa nomu, bet Pārvalde norīko divus Latvijas cietumu slimnīcas sanitārus ieslodzīto ar īpašām vajadzībām transportēšanai ar ratiņkrēslu vai pārnešanai.

Lai gan lietā nav iepriekš minētās starpresoru vienošanās un Valsts policijas iekšējās kārtības, tomēr to, ka šādi tiek organizēta personu ar īpašām vajadzībām konvojēšana, apliecina Valsts policijas iesniegtie pierādījumi, kas ir ierobežotas pieejamības informācija (*sk. lietas 1.sējuma 83.-113.lapu)*. No šiem pierādījumiem patiešām ir redzams, ka Pārvalde, lūdzot ieslodzītās personas konvojēšanu, norāda, ka persona ir ar īpašām vajadzībām, piemēram, ratiņkrēslā, un lūdz Valsts policijai nodrošināt speciālu transportlīdzekli šīs personas pārvietošanai. Lietā esošie Pārvaldes pieprasījumi ir par 2015.gada otru pusi, proti, laiku, kas atbilst pieteicēja konvojēšanas laikam.

Pamatojoties uz minēto, apgabaltiesa atzīst, ka Valsts policija nevar būt atbildīga par to, ka Pārvalde nesniedz ziņas par konvojējamās personas īpašām vajadzībām pēc pielāgota transportlīdzekļa. Valsts policijai saskaņā ar tās iekšējo kārtību ir pienākums atteikties konvojēt personu ar acīmredzamām slimības pazīmēm vai nespēju pārvietoties.

Izskatāmās lietas kontekstā tas nozīmē to, ka, ja Valsts policijas konvojam nebija ziņu par pieteicēja invaliditāti un nepieciešamību pēc speciāli aprīkota transportlīdzekļa, konvojam bija pienākums izpildīt uzdoto konvojēšanas pienākumu, nemeklējot informāciju par pieteicēja slimībām, ja vien nebūtu acīmredzams, ka pieteicējs nevar patstāvīgi pārvietoties.

Tā kā Valsts policijas amatpersonām pirms konvojēšanas šādu ziņu nebija, tās nav vainojamas pie tā, ka pieteicējam netika nodrošināts speciāli pielāgots transportlīdzeklis vai kāds cits tehniskais līdzeklis, lai atvieglotu iekāpšanu parastajā konvoja transportlīdzeklī.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Valsts policijas priekšnieks, pārbaudot konvoja amatpersonu faktisko rīcību, no cietumu administrācijām ir noskaidrojis informāciju, kas attiecas uz pārbaudāmo jautājumu tieši policijas amatpersonu kompetences kontekstā. Proti, iegūtie pierādījumi, ko analizējusi arī pirmās instances tiesa (sk. [4.4]), neapliecina, ka pieteicējam bijis nepieciešams īpaši pielāgots transportlīdzeklis viņa pārvadāšanai, kā arī, ka policijas amatpersonām būtu bijis pamats atteikt konvojēt pieteicēju. Administratīvā apgabaltiesa nepārbauda to, vai minētajos pierādījumos sniegta pareiza informācija par pieteicēja veselības stāvokli, jo tas nav šīs lietas izskatīšanas priekšmets.

[11] Pieteicējs apelācijas sūdzībā lūdzis veikt tiesas izmeklēšanu par katru viņa konvojēšanas reizi, pieprasot izziņas no cietumiem par pieteicēja veselības stāvokli pirms konvojēšanas.

Administratīvā apgabaltiesa vērš pieteicēja uzmanību, ka izskatāmajā lietā pieteicējs ir sūdzējies tieši par Valsts policijas amatpersonu prettiesisku faktisko rīcību pieteicēja konvojēšanas reizēs. Kā tika noskaidrots iepriekš, Valsts policijas amatpersonas konvojē personu – invalīdu, pamatojoties uz ziņām, ko sniedz Pārvalde. Tādējādi tieši Pārvalde ir atbildīga par patiesu ziņu sniegšanu Valsts policijai par konvojējamo personu, lai policija varētu savlaicīgi tai sagatavoties, tostarp, personas ar īpašām vajadzībām pārvietošanas nolūkā īrēt speciāli pielāgotu transportlīdzekli. To apstiprina arī lietā pieminētie pierādījumi, kas ir ierobežotas pieejamības informācija, par iestāžu savstarpējās sadarbības praksi ieslodzīto konvojēšanas jautājumā.

Administratīvā apgabaltiesa nenoliedz, ka pieteicējam pārvietošanās ar kruķiem varēja sagādāt grūtības, kā arī ka pievienotā protēze izraisīja sāpes, tomēr bez paša pieteicēja aktīvas rīcības, norādot par to konvojam, konvojs nevarēja zināt par pieteicēja nespēju pārvietoties (turklāt, neskatoties uz grūtībām, pieteicējs iekāpa transportlīdzekli visas reizes). No pieteicēja argumentiem sūdzībās Valsts policijai un pieteikumā nav konstatējams, ka pieteicējs, ja ne uzreiz, tad vismaz pēc pirmās apgrūtinošās iekāpšanas transportlīdzeklī, Pārvaldei būtu lūdzis uz konvojēšanas reizēm nodrošināt viņam papildus atbalstu iekāpšanai transportlīdzeklī vai pašu transportlīdzekli. Apelācijas sūdzībā pieteicējs norādījis, ka par konvojēšanas gadījumiem pieteicējs esot rakstījis Pārvaldei, bet tā iesniegumus pārsūtījusi Valsts policijai. Pieteicējs nav sīkāk paskaidrojis, par ko ir bijušas sūdzības Pārvaldei un kad aptuveni tās ir rakstītas, tādējādi nav iespējams izvērtēt, vai pieteicējs savlaicīgi rīkojies, lai nodrošinātu savu tiesību aizsardzību un netiktu pakļauts apgrūtinošai iekāpšanai konvoja transportlīdzeklī.

[12] Pamatojoties uz iepriekš minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka nav konstatējama prettiesiska Valsts policijas faktiskā rīcība, konvojējot pieteicēju 2015.gada 21.augustā, 2015.gada 15.septembrī, 21.decembrī, 23.decembrī un 2016.gada 18. un 19.janvārī.

Attiecīgi nav pamata lemt par pieteicēja prasīto atlīdzinājumu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309. pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Konvoja bataljona amatpersonu faktiskās rīcības 2015.gada 15.septembrī, 21.decembrī un 2016.gada 19.janvārī atzīšanu par prettiesisku un Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas amatpersonu faktiskās rīcības 2015.gada 21.augustā, 23.decembrī, 2016.gada 18.janvārī atzīšanu par prettiesisku un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentam viena mēneša laikā sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente *(personiskais paraksts)* I.Meldere

Tiesnese *(personiskais paraksts)* L.Vīnkalna

Tiesnesis *(personiskais paraksts)* O.Priedītis